

«Ξεφυλλίζοντας...»

Με τον Βασίλη Κ. Καλαμαρά, Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, «Βιβλιοθήκη», Παρασκευή 19 Μαΐου 2006, για την «Κίτρινη Σκόνη» του Τηλέμαχου Χυτήρη από τις εκδόσεις «ΚΕΔΡΟΣ»

Ο Τηλέμαχος Χυτήρης δεν εμποτίζει τα ολιγόστιχα ποιήματά του στα συμφραζόμενα της πολιτικής. Ύστερα από πέντε συλλογές και μία συγκεντρωτική έκδοση, διασώζει το άρωμα του απρόοπτου και του απρόσμενου, χωρίς απολογιστικά να φλυαρεί. Ένα καλβικό τρίστιχο από τη «Λύρα» οδηγεί τον αναγνώστη από την πύλη του υψηλού στο σκηνικό του καθημερινού: «...ωσάν πυρός σταλάγματα / πέφτουσιν εις την θάλασσαν / ... διά πάντα ή ώραι». Τρεις ενότητες που αποτελούνται από αριθμημένα με το ελληνικό αλφάβητο ενιαίου ρυθμού στιχουργήματα, υπηρετούν τον χρόνο που φεύγει όχι στο χάσιμό του, αλλά στη μετά ανέμου επιστροφή στην ηλικία την ανήλικη του ποιητικού τοπίου. Ο μοντερνισμός των πρώτων καταθέσεων δεν έχει εκλείψει, είναι παρών μετουσιωμένος στην επαναληπτικότητα της εικονοποιίας της απρόβλεπτης και στην αφαίρεση του ελάχιστου, γιατί η ρητορεία στην αφήγηση προς το περιττό λοξοκοιτάει. Η πολιτική έχει τελειώσει, γιατί η Ιστορία είναι μια έρημος και «Ο χρόνος είναι μια διαφορά ονειρών / Δε γεννηθήκαμε ακόμα». Αυτό το αγέννητο της αίσθησης, προτού γίνει αίσθημα, δηλαδή παρελθόν ζώσας στιγμής, επανέρχεται εξακολουθητικά και δεν ολοκληρώνεται σε συνείδηση, αλλά σε αυτοσυνειδησία του θνητού της ύπαρξης και του μάταιου του συσσωρεύειν. Η γλώσσα είναι το κατάλυμά του, το ενδιαίτημά του, το καταφύγιό του. «Γλώσσα που με ζεις / πες το και στους άλλους».
